

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Martyrvm S. Ignatii, Episcopi Antiocheni, B. Iohannis Apost. & Euangelistæ
discipuli. Ex eo quod extat apud Cæsarem Baron. Passus est Anno à Partu
Virgineo 110. Anacleti Romani Pontif. 8. Traiani ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

FEBRUARIUS.

MARTYRIUM S. IGNATII, EPISCO-
pi Antiocheni, B. Iohannis Apost. & Euangelista disci-
puli. Ex eo quod extat apud Casarem Baron.

Ann. Tō. 2.

Passus est Anno à Partu Virgineo 110. Ana-
cleti Romani Pontif. S. Traiani
verò Imperat. 11.

1. Februarij.

Mac Nice-
phorus hist.
Lib. 2. ca. 3.

Matheij 18.

Euseb. in
Chron. &
hist. lib. 3.
cap. 16.

Succedit E-
nodio in E-
piscopatu
Antioch.

Baron Ann.
Tom. 1.
Ignat. Epist.
4. de se ipso
ad Mariam
Castibolitē
scribens.

GREGIA planè ecclesie columna
S. Ignatius, tanta morum innocentia
& ingenij candore à teneris fuisse cō-
memoratur, ut Saluator noster Iesus
simplici & sincero pueri delectatus
ingenio, eum suis ipse manibus sublarum exhib-
uerit, atque simplicitatem & integritatem disci-
pulis ostendere aut commendare volens, dixerit:
Nisi efficiamini sicut paruuli non intrabitis in
regnum cœlorum. Cæterum Apostolica imbuitus
doctrina, eximiaque vitæ sanctimonia ex cultus,
anno Redemptoris septuagesimo primo Enodio
Episcopo Antiocheno ex hac vita sublato, subro-
gatus fuit: eamque ecclesiam annos admodum
quadraginta insigni virtutum maximarum splen-
dore administravit, multisque ac varijs persecu-
tionibus exagitatus, tandem felici cruore ipsam
Romanam ecclesiam consignavit. Anno Saluato-
ris nonagesimo tertio, Imperante Domitiano, i-
psius persecutionis exordijs, cum illustriores in ec-
clesia ad supplicium quærerentur, ipse ante om-
nes Ignatius partim exilijs, partim custodijs, par-
tim vinculis diuexari cœpit. Postquam verò Tra-
ianus ad Romani gubernacula Imperij euectus
fuit,

fuit, partaque de Schyris victoria rebus per omnia tranquillis frui coepit, insano in Deorū cultum amore exardescens, acerrimum Christi fide libus persecutionem mouit, sacrilego per omnes regni fines mortis proposito edicto qui ad eorū sacrificia non properarent. Hoc furore accensus venit Antiochiam tyrannus, ad quem ilicō celeberrimum virtute atque doctrina Deiferi Ignatij nomen delatum fuit. Nec mora. Citatus imperio Traiani in Senatū Episcopus, primò ingentibus promissis ad eorum cultum inuitatus est. Quibus in vanum adhibitis; succelsere minz & terror tormentorum, quz pari constantia ab inuicto animo repudiata fuere. Quinimmo in ardentem gloriosi certaminis cupiditatem erectus, incredibili animi libertate Deorū vanitatē redarguit; prorsus vt tyrannus rebus suis diffidens, te-
trum eum in carcerem compingeret, ac varias apud animam suam cogitationes pertractaret, quibus potissimum fatigatum supplicijs morti traderet. Visum tandem est sceleratz menti, bestiarum eum obijcere feritati; & ne qua martyrij gloria à Christianis celebraretur, Romam eum ex Senatusconsulto amandandum statuit; prauam adductus in spem, quod nomen eius eo locorum interuallo perpetua obliuione sepeliretur. Sed fuit hoc reuera Dei consilium, qui eò virum glorioso certamine coronari voluit, vt Romanorum impietas, quz acrius quam alijs in locis vigeat, maiore pietatis, vi expugnaretur. Ideo enim & Apudolorum principes, & post eos Ignatius ibi fuerant immolati, vt ciuitatem illam idolorum cruoribus pollutam, proprio sanguine ablueret, & operibus ipsis resurrectionis Iesu Christi testimoniū adferrent, demonstratis ijs, qui Romz degebant

Traiani infidelis acerrima persecutio.

S. Ignatius Antiochiz à Traiano cōprehēditur.

Mittitur in carcerem.

Dei cōsilio Romz patitur Ignatius.

Hæc Christi sermo de Ignatio tō. in fine.

gebant, se præsentem vitam tanta cum voluptate nunquam fuisse despecturos, nisi persuasissent sibi omninò quod ad Crucifixum Iesum essent ascenduri.

S. Ignatius ipse sibi vincula imponens mirificè in eis gloriatur.

Igitur lata in eum mortis sententia, primo quidè alta voce Deo gratias egit; deinde maiore voluptate & gaudio ipse sibi vincula imposuit, quæ adeò gloriosa duxit, ut ad Ephesios hæc de eisdem scriberet: *Romam vincetus abducor nouissimus fidelium eorum, qui ibi sunt, qui ad honorem Dei hæc gesta re catenas dignus habitus sum. Hic enim spes mea, hic mea gloriatio, hic mea indeficientes diuitia*

Romam ducitur à decem militibus.

Itaque mirificè sibi placens in vinculis decem traditus est militibus, qui eum Romam perducerent, tanta feritate & barbarie viris, ut decem leopardis se alligatum fuisse scribas; qui etiam beneficio affecto, peiores fiebāt. Hæc; tam leuia militum custodia circumdatus, æstiuo tempore Antiochia abductus, mense demum Augusto Smyrnam maritimam Ionie ciuitatem, peruenit; ubi sanctum Polycarpum eius ciuitatis Episcopum; incredibili vinculorum gaudio exultans, salutauit.

Smyrne Polycarpum salutatur.

Fuit autem ipse non modò à sanctis. Polycarpo omnibus, quibus licuit, officijs perhumaniter acceptus, sed à cunctis, quæ in via erant, ciuitatibus & magno comiteatu & precibus ac legationibus adiutus. Vndique enim & episcopi, & presbyteri, & diaconi, nec non & reliquum vulgus ad eum cõfluebāt, qui haud vulgare ex ipso cõsolationem percipiebant, cernentes martyrem tanta alacritate ad mortem currere, utpote qui ad regna cælorum proficisceretur.

Chrysof. Orat de trās. S. Ignatii.

Porrò mora illa, quam Smyrne neciebant custodes

fides, in primis bene vltus fuit Ignatius, ad omnes
 Ecclefias, à quibus honeftiffimas in via accepe
 rat legationes litteras dirigens; quibus cum ad
 pietatem retinendam, tum ad ecclefiafticam dif
 ciplinam conseruandam singulas hortatus est. In
 ea verò quam ad Romanos dedit, quam ardenti
 flagrat martyrij defiderio, ipsa luce clarius pa
 tet. Ego enim, inquit, omnibus ecclefijs fcribo, quod
 voluntarius morior, fi modò vos non prohibueritis.
 Obfecro vos, ne intempeftiua beneuolentia me com
 plectamini. Sinite me ferarum efcam fieri, per quas
 licebit Deum adipifci. Frumentum fum Dei, denti
 bus ferarum molar, vt mundus Dei panis inueniar.
 Fruar beftijs mihi paratis, quas opto truculentiores
 mihi inueniri; quas & blanditijs demulcebo, vt cru
 delitas me denorent, non vt quofdam metuentes non
 attingerunt. Et illa fi spontè nolint ego illas vi adigam.
 Ignofcite mihi, quid mihi fit, ego noui: Nunc incipio
 difcipulus Chrifti efle, cum nihil expetam aut vifi
 bilium, aut inuifibilem, vt Iefum Chriftum aflequar.
 Ignes, cruce, ferarum concursus, fectiones, lamena,
 efum diffectiones, membrorum concifiones, totius
 corporisolutio, diaboli tormenta in me veniant,
 tantummodo vt Chriftum nancifcar. Nihil me inua
 bent fines mundi, nec regna huius feculi; melius est
 mihi emori propter Iefum Chriftum, quam imperare
 finibus terre.

S. Ignatius
 vinctus ad
 omnes eccle
 fias fcribit,

Perfecta se
 gnatio ad
 mortem.

Smyrna tandem abductus S. Ignatius Troadem
 delatus est; vbi & aliquantisper permiffus agere,
 alias ad diuerfos fcripfit epiftolas. Tunc enim ec
 clefiz Philadelphiz epifcopus (vt alij fecerant
 Smyrnez) Ignatium Troade conuenit, cunctisque
 humani

Venit Troa
 dem, vbi eū
 Epifcopus
 Philadel
 phiz inuifit.

Hæc Baron.
Ann. Tom. 2.
Anno 109.

humanitatis officijs profecutus est. Et quidem ad
miratione digna res est, hominem vincum feta-
li militum custodia septum, ad bestias dampnatis,
vel Romæ damnandum, perindè ac si non ad po-
nas, sed ad triumphum duceretur omnium eccle-
siarum, per quas transiret, & quæ de illo audis-
sent, omnibus omnium acceptum officijs & ho-
noribus cumulatū. Quæ quidem ut sibi liceret in
sanctissimum virum conferre, quemq; ipsorum
à truculentis militibus eius custodibus ingenti
redemisse pecunia certissimum existimamus. ha-
que moras in diuersis locis vario pretextu dila-
tas, auarorū custodum fuisse nundinas, in quibus
tali occasione corraherent, quantas vellent pecu-
nias; cum tamen ut (idem ait Ignatius) beneficij
affecti redderentur crudeliores; nimirum ut eo
carius venderent, quod nulli parcentes impentæ,
Christianos, auctione eiusmodi pietatis officia
libenter redimere intelligerent.

Epist. 13.

Philippis
scribit ad
Antioche-
nos.

Cæterum Ignatius Troade naui vincus impo-
situs Neapolim appulit: indè Philippos perdu-
ctus, nihil antiquius habuit, quam ut ad suos An-
tiochenos scriberet. Indè etiam ad Heronem ei-
usdem ecclesiæ Antiochenæ diaconum virtute
clarissimum litteras dedit, in quibus & vaticina-
tur, fore ut sibi in ecclesia Antiochena succede-
ret. Philippis etiam scripsit ad Tarsensem eccle-
siam, quæ nouissima omnium epistolarum fuisse
videtur. Inde namque recedens per Macedoniam
terrestri itinere Dalmatiam versus à custodia
militari perductus est. Transmisso autem mari
Adriatico nec non Tyrreno Puteolis incredibi-
li fidelium studio vnà cum militibus exceptus
fuit, quibus diuini verbi semine ut reliquis eccle-
lesijs, impartito, tandem Romam appulit. Præ-
fecto

Venit Ro-
mam.

fecto vrbis, cui sistebatur, se promptum paratum
 que, magna animi alacritate & gaudio, ad glori-
 osum martyrij certamen lubeundum, ostendens.
 Et quidem Præfectus litteris instructus Imperato-
 ris suæ tyrannidi nequaquam defuit. Vt enim fe-
 stus & Romanorum celeberrimus aduenit dies,
 agonothetam in medium theatrum produxit
 Theophorum, Deo, Angelis, & hominibus spe-
 ctaculum, longè gloriosissimum. Vniuersa ciui-
 tas in populum effusa, mira densitate theatrum
 compleuerat, ardenti spiritu & oculis iam spe-
 ctaculum amantibus, Syriæ Episcopum cum fe-
 ris pugnaturum expectans; cum ecce Ignatius,
 generoso & inflexibili animo, (utpotè ea ipsa,
 quam pro Christo subibat, ignominia mirificè si-
 bi placens) in mediam orchestram prodiens, hu-
 iusmodi ad populum Romanum orationem in-
 stituit; Viri Romani, & præsentis huius certami-
 nis spectatores, non equidem vt homo maleficus
 & sceleris alicuius damnatus, hoc certamen ram
 confidenti animo subeo: sed vt Deum assequar,
 cuius incredibili desiderio flagro. Sum namque
 eius frumentum, & bestiarum molor dentibus,
 vt purus eius panis efficiar. His dictis dimissi leo-
 nes ingenita feritate in eum irruentes subito de-
 lacerarunt, deuorâruntque, solis ossibus asperio
 ribus relictis, quæ maximo deinde fidelibus gau-
 dio fuere atque solatio. Dimisso enim theatro
 Christiani sacra martyris ossa, reuerenter colle-
 cta, in loco suburbano, vigesimo decembris con-
 diderunt.

S. Ignatius
 produitur
 in theatrum.

S. Ignatij ad
 populū Rō.
 oratio.

Dilaceratus
 à leonibus.

Reliquiæ ei-
 us Anti chi-
 am transfe-
 runt.

Porro Syri, qui pugilem ad martyrium comi-
 tati fuerant, susceptis eius sacris reliquijs Anti-
 ochiam ouantes magno gaudio retulerunt.

LI

Ademe-

Ademerat quidem eum Deus exiguum ad tempus,
sed maiore cum gratia restituit. Et quemadmodum

Hæc Chry-
sost de reli-
quiarum
translatione
S. Ignatii
serm. 5. in fi-
ne.

pecuniam mutuantes cum senore ea reddunt qua
acceperunt, sic etiam Deus pretiosum hunc thesaurum
paulisper suscipiens, ut ostenderet Romæ, maiore cū
gloria eum retulit. Emiserant eum Episcopū, & mar-
tyrem receperunt. Emiserant cum precibus, & cum
coronis susceperunt; nec illi soli, sed cūctis quæ inter-
iectæ erāt ciuitates. Quomodo enim eas affectas su-
isse existimandū est? quæ voluptatis fructū percepe-
rim? quātā lætitiā exultauerim? quæ faustu vndiq; ac-
clamationib; coronatū amplexatæ fuerim? Quemad-
modū pugilē generosū, qui omnes deuicern aduer-
sarios, spectatores è cauea cum plausu consurgens,
sublimē statim excipiūt, nec terrā attingere pati-
ūtur, sed humeris sublarū, innumerabilib; laudi-
b; exornātes domū reportāt, sic quoq; sanctū illū
oēs ex ordine ciuitates ab vrbe relata suscipietes
humerisq; gestātes, Antiochiā vsq; sunt comitateq;
martyrē coronatū celebrātes, diabolū diridētes,

Claret mira-
culis post o-
bitum.

videas ex
his quanti fe-
cerint Chri-
stiani huius
tēporis (om-
nes haud du-
biū Aposto-
lorū discipu-
li) reliquias
Sanctorum
martyrū dū
seuiente li-
cet persecu-
tione, nihil
veriti inui-
diam sequi.

quæ è contrario illi versutia successisset. Et tūc quōdā
cūctis illis ciuitatib; profuit, documentūq; fuit, &
patriā hanc vsq; in presētē diē locupletauit. Et quod
hoc honore sacrosactę reliquiæ Antiochiā place-
in suburbij ad portā Daphnicam positæ tuere,
vbi permultis, magnisque coruscasse miraculis
idem Chrysostrōmus testatur his verbis: Non ali-
ter quam thesaurus quidam perpetuus, qui quo-
tid; exhauritur, & nunquam deficit, sic etiam
beatus hic Ignatius cūctis ad se accedentibus
benedicens, fiducia & strenua alacritate, magna-
que fortitudine plenos remittit domum. Quisq;
enim cum fide ad eum accedit, magnis afficitur
beneficijs. Sanctorum enim non modo corpora,
sed

sed ipsi loculi & monumenta spiritali gratia conferta sunt.

amque Gētilium, nec viarum periculi difficultates & longitadinem, Roma Antiochiam vsq; eas magna veneratōne & lætitia retulerunt, & loco honoratissimo collocarūt. Oratio Heronis Antiochensis ad S. Ignatium.

In locum Ignatij subrogatus fuit Antiochenis Hero eiusdem ecclesie diaconus ad quem exstat ipsius Ignatij, hoc præmonentis epistola. Porro ut intelligamus ipsis Apostolorum temporibus sanctorum inuocationem à sanctis patribus visitatam fuisse, non erit abs re ipsius Heronis precatio ad S. Ignatium iam martyrio coronatum hic reddere.

Sacerdos & assertor sapientissimi Dei Ignati, immaculata fide, inextinguibili fonte saturate, cum Angelis laudem canent, primogeniti certe amice, à peccatis liberate agonizans constitutus in stadio veritatis, acquisisti pretiosam salutem, confidisti Traianum & Senatum Romæ, prudentiam non habentem; domesticus nunc factus es Christi in cultione, fide, & vita. Memor esto mei filij tui Heronis, & ego ex hac vita exiens, sanctis commoverer, ut dignum nomen merear adipisci: & de iniusta statione atque à Deo aliena extraneus inueniar. Ter quaterque beate qui ad celum peruenisti pater Ignati, curram Israel, & auriga eius. Ne ipsi mori fugiendo, & de terrenis ad cælestia euolasti, coronam deificam & magnam meruisti, & in amabili Dei agone vicisti; Memento eius quem nutruisti, beate Martyr, & presta mihi colloquium, sicut prius faciebas.] Hucusque Heronis, precatio ad sanctum Ignatium.

Porro Romani fideles, iam aliquo temporis intervallo sacris S. Ignatij destituti reliquijs, in luctu ac lachrymis versabantur, suam ipsorum facilitatem damnantes, quod sacrum thesaurum alio transferri permisissent. Quos pius Ignatius, secundum quietem apparens consolatus fuisse, luctumque omnem in perpetuum gaudium conuertisse scribitur.

Traianus autem & gloriosum Ignatij certamē, & sacro.

Consolatur Romanos S. Ignatius post martyrium.

Plinius secū-
dus hæc ad
eū scripsit.

Vindicta di-
uina de nece
S. Ignatij.

Scribit hæc
Dio in Tra-
iano.

Horrenda
tempestas.

& sacrosanctam Christianorum vitam edocuit,
quod scilicet legum obseruantes ab omni tan-
tum impietate abhorrent, quodque antelucis
surgentes pijs precibus & hymnis Christum ce-
lebrarent, ac cibi potūsque parcissimi castam
cum primis vitam adamarent, harum. inquam,
rerum instructus, nouo dicitur cauisse decreto,
vt Christiani exquirentur quidem, sed nulla
affecti iniuria, integra libertate, publica tantum
functionis incapaces, fruerentur. Atque ita qui-
dem pretiosa Ignatij mors multorum concilia-
trix bonorum exitit. Neque tamen ea propter
martyris sui necem Deus inultam reliquit. Tra-
iano enim Antiochiæ agente, atrox & funestus
terræ morus ipsam Antiochiam insigni & publi-
ca clade vastauit, vicinis vrbibus atque populis
eadem calamitate penè absumptis. Vix vlla natio
aut ciuitas à detrimento & clade immunis existi-
tit. Confluxerant enim eo milites, & complures
priuatis alij vt iura acciperent, alij videndi Im-
peratoris & spectandorum ludorum gratia, quos-
dam legationis officium, merces, & priuata com-
pendia traxerant. Motum terræ fulmina primum
antecefferunt, tum venti insoliti & peregrini ve-
hementius spirauere. Maria deinde, magno & re-
pentino oborto fragore, feruescere, fluctus intum-
escere, æstus vehementius & violentius infur-
gere terra omnis succuti, domus, ædificia contra-
rio ictu quassari, dissilire alia, & supernè assul-
tantia tecta concidere crepitus audiebatur in-
gens & horribilis. Mœnia contrario pulsu, mo-
do huc, modo illuc, nutantia, confringi & ruere
mare ipsum turbine contorquebatur, terra autē
vbi ædificia non erant maxima, compulsa motu
assultabat.

Terra

Tetra omnia erant simul contrita ligna, collifafa vasa fictilia & saxa aceruatim magno cum stridore proruebant. Puluis densus atque concretus excitari: tantaque obducta caligo cunctos opprefferat, vt alterum videre, alloqui, & audire, minime cuiquam immò ne sperare quidem; ingruente vento ac puluere, liceret. Multi mortales extra domum vitæ periculū adiere, præcipientes tectis erumpebant, & velut agmine fugientes in acervos cogeantur; qui omnes ceu è præcipiti loco dejecti, collisi sunt; non pauci adhuc mutilato corpore abiêre. Arbores radicitus conuulsæ procubuerunt. Ingentem turbam prostrata tecta & subuersi muri obruere: primo impetu: densi alius super alium incidentes extinguebantur. Si qui verò lacero corpore, vel lapide, vel ligno cõuerberati cessissent, hi profecto omnium miserimi erant, vtpote quibus aut vivere, aut subitò mori negaretur. Non simplex fuit clades, siquidem de tantorum mortalium numero vix sine mora vnus aut alter euasit. Videre erat hunc contra fracto humero, illum amissis brachijs fugere; complures capite adempto iacebant, quidam eliso pectore sanguinem euomebant, inter quos Pædo Consul, qui tamen haud multo post animam emisit. Atque vt semel omnia complectar, nullum non calamitatis & miserix genus mortales sustinere. Sed diutius noctu & interdium, (id est, gente fato) terra contremuit. Tunc vitæ dubij & pauore consternati miseri, tanto malo remedij & effugiū inuenire non poterant; oblæsit eorum casu passim moriebantur, & quanquam fornice & concamerata atque vacua loca, prout calus adegerat, tum peristilia, pensilesque horti intercedente ligno, à morte quosdam seruassent.

Ll 3

Hi

Calamitas
summa in vr
be Antioch.
ena.

Hi tamen omnes durante motu, fame & inedia, priusquam opem quis ferre posset, confecti fuerunt.

Desinente tremore quidam ruinas ascenderunt: tunc mulieris vox & infantis vagitus auditus est; matrem & filium ruinae oppresserant; mirandumque fuit quo pacto alendo puero lac sufficere potuerit. Sed & mater & filius è terra incolumes educti sunt. Dum verò accuratius per trita cadavera, & collapsas domos rimarentur, alter infans inuentus est, qui matris mortue vbera adhuc sugeret. Omnibus autem qui à clade & ab excidio superfuerant, salus ingrata & vita molesta exstitit, cum luctuosum ubique casum, totque obrutos mortales cernerent. Hac communi ac miseranda populorum strage miserrima & infelicissima tunc Antiochia afflicta fuit. Traianus

Traianus
Imp. periculo ereptus
deinceps a
fiduc formidolosus.

verò tam fædo diroque periculo per fenestram domus quam habitabat, vix ablatas est, accedens enim fortè quidam humana maior effigie, illum inter exiguos tectorum lapsus incolumem subtraxit. Sed tanta deinceps Cæsarem formido tenuit, ut cum iam aliquot dies tremor quiesceret, in hippodromo sub diuo, & in publicis tabernaculis vitam ageret. Mons Casius ita concussus est, ut nutante cacumine quasi conuulsus in subiectas vrbes labi existimaretur; sub sedere & alij montes, quin etiam aquarum fontes non ante visum emicere, fluuij quoque defecerunt.] Hæc Dio qui causam immanissimæ cladis vel non intellexit, vel

Ignatium intelligit.

Causa immanissimæ cladis vrbis Antiochenæ

dissimulauit. Auulsa enim ab ea se, mel, ingenti illa & animata columna, cuius virtute inuisibili quodam modo, innitebatur vrbs illa, ipsam in terrâ prosterni, omniq; ex parte corruerent, esse fuit. Hisce namq; cladibus Deû vlcisci solit-
Quod

eum neces sanctorū, cōplura exempla declarant. Quod verò ad Christianos Ecclesiæ Antiochenæ spectat, nequaquam eos putamus iisdem cum Gentilibus affectos malis esse. Etenim si ex his quæ post multa secula sub Leone Imp. eidem civitati terræ motu iterum prostratæ horribilia contigerunt, argumentum sumendum est. Hæc obventura mala Christianos minimè latuisse putandum. Sed sicut tunc ea fuerunt antea diuinitus reuelata, ita etiam nunc præmonitos fuisse fideles, credendum est. Nam si Traiano, ne periret, occulto Dei iudicio, quomodocunque acciderit, consultum fuit; sanè quidem metuentibus se dedisse significationem, vt fugerent à tabernaculis hominum impiorum, ne inuoluerentur suppliciorum, æquum est existimare. Certè magnum illum Heronem, eius civitatis Episcopum, his malis superuixisse, & multis annis eam ecclesiam administrasse certissimum est.

Christiani putatur immunes à malis fuisse. Anno Domini 458. Leo Imp. 27.

Psal. 59. Num. 16.

Porrò vt ad Ignatij res gestas reuertamur, si quis eius temporis Orientalis ecclesiæ faciem, propemodum viam inspicere velit, is eius epistolas euoluat. Magna sanè Dei providentia factum est, vt numeratæ omnes epistolæ ab Ignatio scriberentur; sed admirando planè diuino consilio procuratum est, vt, inter tot tantaque naufragia scripturarum, eadem ad nostram ætatem incorruptæ atque integræ seruariantur. Elucent enim in ijs, & velut in tabula quadam eruditæ manus penicillo habentur expressa non solum ecclesiastica disciplina & mores, sed & Apostolicæ, de quibus hoc tempore tanta est controuersia, traditiones, Quæ enim Petrus & Paulus Antiochenos docuerant quæ iisdem atque

Eximia utilitas Epistolarum. S. Ignatij.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ioannes tradiderant Asiae ecclesijs, quas ad pietatem instituerant, quae eadem ecclesiae tradita susceperant atque seruarant, haec eadem suis epistolis Ignatius memorans & inculcans illis custodienda praescribit. Certum quidem esse & per omnia exploratum haberi debet, ea sua praedicatione Apostolos a multis ecclesijs docuisse, quae his temporibus ipsae seruaesse reperiuntur, quae & Ignatius ne praeterirent, admonuit, nam & Eusebius ait nihil aliud conatum esse Ignatium suis epistolis, nisi ut Apostolicas traditiones illis consignatas relinqueret. Ait enim; deinde hortatus est ut Apostolorum traditioni mordicus inherescerent, quam quidem asseueranter testificatus quod tutius posteritati seruaeretur necessario scriptis mandandam existimauit. haec Eusebius. Quae igitur ipsi Apostoli, vel Apostolorum discipuli docuerunt ecclesias, illa esse germana atque legitima, ab omnibus seruanda, nemo iure poterit dubitare. Quamobrem eiusmodi fortissimo argumentandi genere aduersus hereticos usus est Tertullianus, dum, eos prouocans ad ecclesias Apostolicas id ratum firmumque habendum ostendit, quod ecclesiae ab Apostolis instituta seruaerent. Cum igitur usque ad Traiani tempora, omnium testimonio vixisse noscantur Apostoli, cuius antea tertio Ioannes Euangelista, ad quos Ignatius scribit, curauit ecclesias, necesse est, ut pariter dicamus, quae ab illis seruari laudat Ignatius, & quae ut retineant atque custodiant, idem admonuit, eadem esse Apostolicam traditionem, ac proinde Catholicam disciplinam, cui ut omnes rebelles se quandoque submittant, precibus non minus ac lachrymis, quam argumentis a Deo impetrare contendamus.

MARTYRI-

Eusebius
hist. l. 3. c. 30.

Documen-
ta & tra-
ditiones
Apostolorum
fideliter ser-
uanda.

De prae-
script. c. 36.